

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

35

שבת פרשת פקודי, א' אדר ב' תשע"ט 8.3.2019

שלום קהילה יקרה.
לרגל הבחירות הממשמשות
ובאות, החלטנו הפעם לעסוק
בענייני דיומא ולהקדיש את
הגיליון לנושא בחירות (בלי
לערב פוליטיקה כמובן...).

ביקשנו מאפרת רותם, גילי קרמר ולירז ברנשטיין לשתף
אותנו בבחירה משמעותית שעשו בחייהם. במדור "בקול

שני" יעסקו מנחם שנדור
ומולי יסלזון בדילמת
הייצוג המגזרי הדתי-
לאומי, והרב ורדי במדורו
"נקודה למחשבה" יפרוש
גם הוא את מחשבותיו
בשאלה זו. במדור
"משחק ילדים" ידבר ברק
שבות על יסודות הבחירה
החופשית ועל המחשבות
שהתעוררו בו על בחירה
זו בעקבות עבודתו עם
אסירים. ובמדור "בין
השורות" תדון אסנת
ניר בשאלה מהי בחירה
אמיתית ובקושי לבחור
בדור שלנו.

נוסף על נושא הבחירות,
גם פורים הקרב לא
קופח במדורי העלון:
דוד קרנץ יסקיף במדורו
"הקיבוצניק" על אירועי
פורים בקהילתנו, ליטל
רון תחוד לנו חידות לרגל
פורים במדור "שוברים את
הראש", וצחי כהן ויפעת
מור יחלפו מן "המגירה"
שירים הקשורים לפורים.
ועוד במדורינו הקבועים:
במדור "בית אבי" יספר

מוטי וינשטיין על הוריו ז"ל, ששרדו שניהם את השואה.
נעם שפירא ייקח אותנו לפרק נוסף במסעם של "שפירא
והאתונות". במדור "חוק הדתיים השלובים" נפגוש את
משפחת שינדלר, ובמדור "חזון לראש צורים" תחלוק
איתנו איילת יהודית שבט את חזונה החזותי לקיבוצנו.

בעיתון מופיעים גם עדכונים: דבר הקומונרית, הלל
אלגרבל, על העלייה לביריה בחודש שעבר ואירועי
פורים בחודש שלפנינו. דבר רכזת הנוער, הדס כריסי, על

הסדנאות הקרובות ופרויקט
"דאלי למה". דבר רכזת
הקהילה, נעמה דיאמנט,
על תחילת העבודה עם
הוועדות השונות ועל
המיפוי היישובי, ו"משולחן
ההנהלה" יעדכן צחי כהן על
תחילת עבודתה של ההנהלה
החדשה. שימו לב גם
לפרסום מאת ועדת היובל
על מרוץ היובל הקרב.
נאחל חג פורים שמח ומבדח
לכל קהילת ראש צורים.

כתמיד, נשמח לשמוע
הארות, הערות ורעיונות
בכתובת המייל:
yarchon@r-tzurim.co.il
קריאה נעימה.

צוות העלון: הרב מרדכי
ורדי, נעמה דיטור, טל
נוימן, דוד קרנץ, מיכל
הרשקופ, יהודה גייסון,
ברק שבות, ליטל רון, רינת
לוי, יעקב דרורי-רנבאום
(עריכת לשון), כנה שכטר
(עימוד וגרפיקה) ואסנת ניר.

בור רוני אלדד

מה בין הרצון לקום מיד

והקדיעה שהרגל רדומה

ומה בין הגוף המנח כבד במטה

ובקרת התנועות מהתדר האחר לשמע אם משהו פתאום נפל

אם משהו נבהל אם בא גל

גדול מדי ומה

בין הרצון להפליג בדברים החוצה החוצה

ובין ההחלטה להסיף את הגופים שלךם כנגל

להיות כלום מקבד חמר מבודד

ובין הראות המתרוקנות מבדירות אותו החמר בדיוק

ומה

בין זרמים חמים שפחוץ ומהקמה: הני נכונה להקמא

מה בין זה ובין פחד הגבהים הנורא

והשמש שמפציצה עד זוב

ושנות הקנפים

החולקת וקמסה

בין המרווחים: שלוש שעות להנקה

ובין הצמא האינסופי למים מהבור הרחוק

ובין הרצון לקלע צמה חדשה מכל מה שפרע חלילה

להחזיק במפתח מי אוהב מה

לא לזוז לא להרפות גם כשהרגל נרדמה

בשמחות

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- למשפחת בלנק, רעות ושמחה להולדת הבן גלעד.
- למשפחת סעדה, שירה ואביחי להולדת הבן הראל.

ברכות לבני ולבנות המצווה:

- לבת המצווה - גפן אדרת כהן, ולהורים מתי ושמרית.
- לבת המצווה - עמית קסנר, ולהורים ציונה ואלישע.
- לבת המצווה - אביב פרלמוטר, ולהורים יהודה ורותי.
- לבר המצווה - אור יעקובי, ולהורים הילה ואסף.

ברכות:

- להילה דה-ליאון, לרגל קבלת הדוקטורט בפזיקה, ולכל המשפחה.

חזק ואמץ:

- לאורי שכטר לרגל הצטרפותו למפלגת הימין החדש.

הבחירות בפתח והציונות הדתית מתפוררת בתחום הפוליטי. יש ארבע מפלגות שפונות לציבור שלנו. ימין חדש, איחוד לאומי, בית יהודי, ועוצמה של בן גביר. אצל החרדים החלוקה בין חסידים לליטאים ולספרדים היא חלוקה שורשית גם בקהילות וגם במשפחות, ולכן איננה מטרידה. אבל אצלנו החלוקה היא בתוך המשפחה ובתוך הקהילה. בבסיס ההתפלגויות ישנה השאלה היסודית - האם אנחנו מגזר סגור או פתוח לחילונים? בשפה הדתית ההלכתית: האם נוכל להצביע למפלגה שבה יש אישה שבבעלותה קבוצת כדורגל שמשחקת בשבת? אולי עלינו להכיל אותם כי גם להם יש סגולת ישראל או שעלינו להתבצר במגזר מבחינה אידיאולוגית דתית ומנטאלית. זו שאלה של יעילות בקיבוץ קולות אבל גם שאלה רוחנית ערכית. אולי טשטוש ההבדלים בין דתי לחילוני היא הדרך לקדם את מדינת ישראל אל האמונה והמסורת והנאמנות לארץ ישראל, ואולי נאמנות לארץ ישראל חייבת לבוא ממקור הקודש. בתוך האגפים המגזריים מתפצלת גם חלוקה בין חרד"ל נוקשה לתורני רך. וביניהם לבין מי שמחזיק על קיר הבית תמונה של ברוך גולדשטיין - ומעלה את השאלה איפה עובר הגבול בין לאומי ללאומני. הפיצול הזה שם על השולחן את הסוגיות הבלתי פתורות מבחינה רעיונית, המוצבות לפתחו של הדתי-לאומי. מהבחינה הדתית אנחנו מגששים את דרכנו היכן להתמקם ביחס לחילוני וביחס לחרדי. ומבחינה לאומית היכן להתמקם בין הציוני לבין הלאומני. ובאיזה אופן הצד הדתי מטביע חותם על הצד הלאומי. כל הפירוק הזה מצביע על היעדר משנה הגותית עמוקה ורלוונטית, ואולי ההתפרקות מכינה לבנייה חדשה על תשתית רחבה יותר.

צחי כהן

יפעת מור

פורים

חדשים רבים לפני חג הפורים
עולים ליואב רעיונות נהדרים.
אולי יתחפש ליהודה המכבי?
למשה רבנו או לאלהו הנביא?
אולי לצפרדע ונסיד, או לחתול במגפים?
או לסבתא זקנה בת אלפים?
או... לביסלי או עוגת גבינה?
נו תגידו,
למה כדאי ליואב להתחפש השנה?
אך לבסוף כשהחג מתקרב
כל הרעיונות בורחים ונעלמים
ושוב גם השנה
יואבי יהיה חזיל במדים.

מרדכי רוצה לדעת שלום אסתר
מביט למעלה למרומים
אל חבלי הכביסה
של בית הנשים -
אל המלבשים
סוקר את צחור סדיניה
מביט אל בין שמלותיה
חוט ירק
של חסד
שזור עדין עליהם.
"שלומה בטוב"
כורע מרדכי ומשתחוה.

החודש ימלאו 46 שנים לפטירתו של אבי 19 שנים לפטירתה של אימי.

יהא מה שאכתוב כאן לזיכרון עולם עבורם.

אבי, אלכסנדר אליעזר, נולד בקלויזנבורג שבטרנסילבניה למשפחה ציונית. סבו, ר' בן ציון

וינשטין, היה ציר בכנס הראשון של "המזרחי" בשנת 1920 וייסד את אגודת יישוב א"י וחברת "מגדל עוז" לבניין א"י דתית.

הוא השתתף בוועידות ציוניות, והופעתו בלבוש חסידי מובהק ובפיאות מסולסלות וארוכות משכה תשומת לב. ר' בן ציון וינשטין היה שוחט ובודק ואף הקים ארגון ארצי של שוחטים בשם "אגודת הזוכחים". בשל מחלוקות שנתגלו בארגון נדר סבא רבא שבמשך שלושה דורות אחריו לא יעסקו בשחיטה ובדיקה (כך נחסכה ממני ההתלבטות אם להיות שוחט...). סבא רבא הוציא ירחון בשם "השחר" והקים דפוס עברי בשם "וינשטין את פרידמן".

בשנת תרפ"ג ביקר בארץ ישראל ואף התקבל לשיחה אצל הנציב סר הרברט סמואל.

בשובו לקלויזנבורג נקראו ציוני העיר לבית הכנסת לשמוע על רשמיו מארץ ישראל.

באמצע נאומו הנלהב התעלף ומת.

סבי ר' משה חיים וינשטין המשיך לתפעל את בית הדפוס. הוא נישא לסבתי בתיה לבית כהנא ונולדו להם שבעה ילדים.

אבי עלה לארץ בשנת 1936 כחלוץ משפחתו על מנת להכין את קליטתם של שאר בני המשפחה בארץ, והקשר עם משפחתו נשמר בחלופת מכתבים (אלה נתגלו לי רק לאחר פטירתו ופטירתה של אימי, והתפעלתי מכתב היד המיוחד).

אבא הצטרף להגנה ובמסגרתה שירת כנוטר. מונית שרכש נגנבה. לאחר פטירתו הגיע אדם שהציג את עצמו כחבר

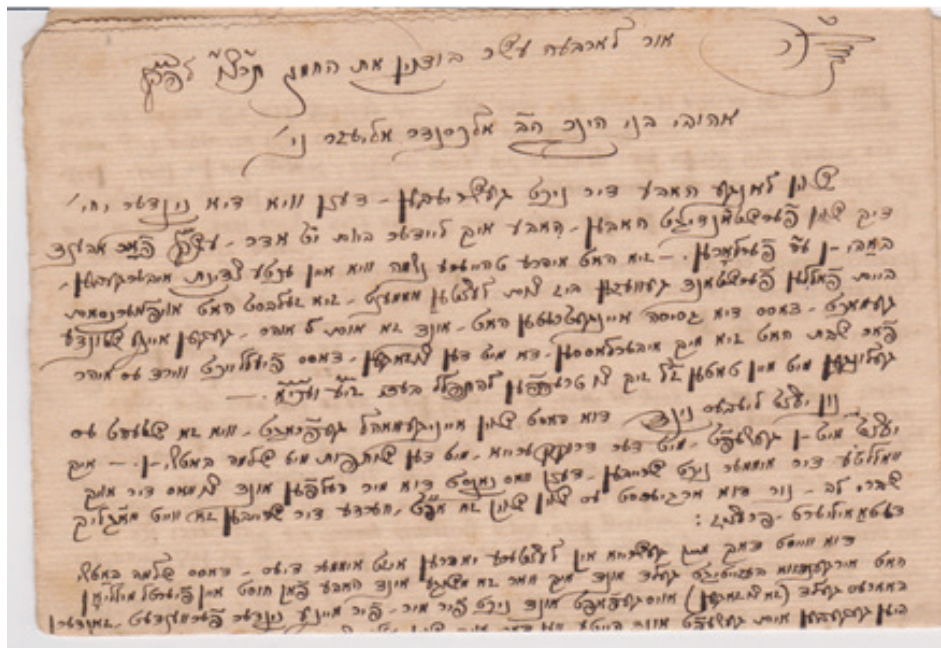
לפני כחודש וחצי פנתה אלינו נעמה דיטור בבקשה שנכתוב למדור בית אבי. מתוך מחשבה שאין לי יותר מדי מה לכתוב, היססתי... אבי, היחיד ששרד מכל משפחתו הענפה שנכחדה בשואה, נפטר בהיותו בן 17, וכנער, בני עקיבא והחברה עניינו אותי

יותר מסיפורים משפחתיים (עבודת שורשים לא הייתה אז באופנה...).

כשבגרתי השלמתי קצת מידע באמצעות אימי ובאמצעות ספרי הציונות הדתית שבהם מתועדים הסבים, הן מצד אבי והן מצד אימי.

לוח שנה שהודפס בדפוס וינשטין פרידמן

כתב ידו המיוחד של סבי במכתב ששלח לאבי

השבדים לא הצליחו להבין מדוע אחרי ארוחה דשנה ומלאה עדיין לקחו השוהים שם כיכר לחם לחדרם...

ניסיונה של אימי להיכנס לארץ באוניית המעפילים חיים ארלוזורוב נכשל.

האונייה התגלתה בידי הבריטים ומפקד האונייה לובה אליאב העלה אותה על שרטון במתכוון מתוך ניסיון ממקרי עבר דומים שבהם המעפילים הורשו להיכנס לארץ.

הניסיון הנ"ל לא צלח והם גורשו לקפריסין, שם שהו שנה. לאחר שעלתה לארץ הכירה את אבי ובשנת 1952 נישאו.

בשנת 1955 נולדתי אני - בנם היחיד.

היינו משפחה קטנה ומצומצמת שזיכרון השואה נכח בה בשתיקתו של אבי ובזיכרונותיה של אימי.

ברוך ה' הצלחנו להצמיח מחדש ענפים למשפחת וינשטין.

ובנימה אישית,

גיוסי לנח"ל היה קשה מאוד עבור אימי שרצתה מאוד שאשרת קרוב לבית (בצדק רב מבחינתה).

בזמן פינוי הבית, לאחר פטירתה, מצאתי העתק מכתב שאבי כתב למפקד לשכת הגיוס בת"א ושב הוא מבקש שיתחשבו בעת גיוסי בכך שאני בן לנצרים אחרונים למשפחות שנספו בשואה.

לאחר השחרור מהנח"ל קיבלתי החלטה להישאר בראש צורים, החלטה לא קלה בהתחשב בכך שאימי נשארה בתל אביב.

אצ"ל לשעבר וסיפר כי הם היו אלה שגנבו והטביעו את המונית בירקון, והתנצל על כך.

במלחמת השחרור אבי התגייס לצה"ל ושירת בחטיבת אלכסנדרוני. לאחר סיום המלחמה הצטרף לדואר ישראל ועבד כדורך.

כל משפחתו של אבי (כולל המשפחה המורחבת) נספתה עם כל שאר יהודי הונגריה באושוויץ בשנת 1944.

אבי נפטר מהתקף לב בגיל 63, בשבת בבוקר, בזמן שהייתי בראש צורים בשבת הכנה לגרעין.

משפחתה של אימי אסתר לבית קליין, שנולדה בסיגט שבטרנסילבניה, פעלה בתנועה הציונית.

סבי, קליין מרדכי אברהם (שעל שמו אני נקרא), היה ממייסדי "המזרחי" בסיגט, פעיל בכל המגביות וחבר הוועד הארצי של קק"ל בטרנסילבניה.

סבתי, חיה קליין לבית פולק, הייתה נשיאת "נשי מזרחי" בסיגט, ומרבית ענייני התנועה התנהלו בבייתם.

בשנת 1944 הועברו אימי ואחותה (אחיה של אימי עלה לארץ קודם לכן) לאושוויץ, ובמיון שעשה מנגלה הן הועברו למחנה עבודה ליד המבורג ומשם הועברו לברגן בלזן.

שאר בני המשפחה הושמדו באושוויץ.

עם שחרורה (עם אחותה) מברגן בלזן במשקל של 35 ק"ג, הועברה למחנה עקורים בשבדיה למשך שנתיים.

"להתחיל תנועה"

**זה להתניע את האש שבך
ולנשום את האוויר שידליק אותה
ויעלה אותה למקומות גבוהים
זה להזרים את המים שבך**

**שיציפו אותה
באנרגיה של חיים**

**ולמצוא בך אדמה שתיצק בה ביטחון
ויציבות ואמת"
אורי אנסבכר ז"ל**

התחלנו תנועה.

פתחנו את החודש (אדר א') במפגש של כל ראשי הוועדות של ראש צורים איתי ועם דבורה רבינוביץ', המלווה הקהילתית שלנו מטעם המחלקה לשירותים חברתיים במועצה. מטרת המפגש הייתה להתחיל לייצר עבודה משותפת כצוות קהילה אחד שחושב ולומד ביחד, ולעשות סדר בעבודה המשותפת עם רכזת הקהילה. היה מפגש מוצלח ומעניין. נהניתי מאוד להכיר את ראשי הוועדות ובעיקר התרשמתי מהעבודה המקצועית שאנשים כאן עושים בהתנדבות מלאה.

בהזדמנות זו אני רוצה לשבח את הוועדות הפועלות ביישוב ואת היו"רים שמחזיקים את הוועדות, כולכם עושים עבודת קודש נהדרת ומרשימה ביותר ונושאים את היישוב על הכתפיים. יישר כוח גדול!

נוסף על כך, אני מזכירה לכם שוב שאין כאן בינתיים ועדת תרבות, ושמי שרוצה לקחת חלק בעשייה התרבותית מוזמן ליצור איתי קשר. ניתן גם להתגייס לאירועים נקודתיים ולא לשנה שלמה, אם כי אני רואה חשיבות בוועדה שעובדת ביחד וחושבת ביחד על חזון תרבותי שנתי, ועובדת בשיתוף איתי ועם ההנהלה במהלך השנה. אבל בעיקר חשוב שתהיה הבנה שכל עוד אין כאן ועדת תרבות, לא יהיה מי שירים אירועי תרבות ביישוב וזה חבל בעיניי. אז מי שהדבר בנפשו - זוהי הקריאה האחרונה ממני אליכם להרים את הכפפה ולהתחיל לעבוד. אשמח לעזור ולחשוב ולסייע בכל הדרוש.

משימה נוספת חשובה שעומדת לפתחי מלבד העבודה עם הוועדות, היא מיפוי יישובי. בהמשך לשאלונים שהעברתי, ונוסף על הפגישות השוטפות עם הוועדות, ברצוני לעבור

בית בית כדי להכיר אתכם, את המשפחות שלכם על כל ענפיהן, ואת הרצונות והחלומות שלכם לראש צורים. לשם כך אקבע בכל שבוע פגישות עם 3-4 משפחות ואגיע אליכם הביתה לכמה דקות להכיר ולאסוף פרטים שיסייעו לי בהיכרות איתכם, וכמובן שזו גם הזדמנות בשבילכם להכיר אותי.

פתחתי את דבריי בשירה היפה של אורי אנסבכר ז"ל, בחורה בת 19 מתקוע שנרצחה בתחילת חודש אדר א' בעודה מטיילת בחורשה הסמוכה לעין יעל בירושלים. אורי, לפי סיפורי המשפחה, הייתה נערה שביקשה לחיות את החיים ולחוות כל מה שיש לחיים להציע במלוא העוצמה, ודבר זה אכן ניבט מהשיר שלה. הבאתי את מילותיה כאן מכיוון שהיה לי חשוב להנציח אותה, ומכיוון שמילות השיר שלה התחברו לעבודה שלי כאן באופן שבו אני תופסת את תפקידי.

בהקשר זה אני מאחלת לנו עבודה משותפת, מוצלחת ונעימה.

שנחוש נוכחות של אוויר ואווירה, ודאות וביטחון של אדמה וזרימה של מים חיים בעשייה הקהילתית ואש חיה בחיבור תוך קהילתי.

שנהיה עם הפנים והחזון קדימה ושנזכה לחוסן קהילתי חזק.

שנזכה "אנחנו וכל עמך בית ישראל" לימים טובים ובטוחים יותר.

חשוב לי גם לציין כאן שאנשים רבים סובלים לעיתים מחרדות וממצוקה נפשית על רקע המצב הביטחוני. אל תישארו לבד עם התחושות! חשוב שתשתפו אדם קרוב או מישו שאתם מרגישים איתו בנוח.

ניתן גם לפנות ל"מרכז חוסן"

בטלפון - 02-9939378 בשעות 8:30-15:30,

או בדוא"ל - mhetzion@itc-office.org.il

המרכז מספק שירותי ייעוץ, הדרכה, אבחון וטיפול למשפחות, ילדים, מבוגרים וקשישים אשר נמצאים במצבי לחץ, משבר, טראומה והתמודדות.

הטיפול ניתן באופן פרטני, משפחתי או קבוצתי, בהתאם לצורך, תוך שמירה על שירות איכותי, דיסקרטי, מקצועי, מגוון ונגיש. **ללא עלות!**

בברכה,

נעמה דיאמנט,

רכזת תחום קהילה.

לפתחה של ההנהלה (נציגות בהנהלה הכלכלית, תחום הבנייה, תחום הקהילה, יזמות עסקית, ליווי פרויקטים שונים המתנהלים ביישוב ועוד). כל צוות אוטונומי לפעול בתחומו ומדווח לפורום ההנהלה המלא, שבו מתקבלות החלטות בעלות משמעות קהילתית רחבה. בהתאם למבנה הארגוני כפי שהתקבל באספה, הקמנו מתוך ההנהלה הרחבה "הנהלה שוטפת" שכוללת שישה חברים ומקבלת החלטות מיידיות ומנהלת את ענייני הקהילה השוטפים.

בימים אלה מוקדשת תשומת הלב בעיקר לקידום הבנייה במתחמים השונים, ולאישור תקציב האגודה והקהילה, אך גם למחשבה לטווח ארוך – ראש צורים רבתי ותוכניות אחרות.

לצד כל זאת בכוונתנו לעסוק גם בחזון, והחלטנו לייחד פגישה אחת בחודש רק לנושא זה. כאשר נגבש את חזוננו המפורט לראש צורים נביא אותו בפני הציבור לדיון ולאישור. לדיונים אלו יצטרף גם נציג היישוב במועצה.

את כל פעילותנו לא היינו מסוגלים לבצע ללא גורמים רבים המסייעים לנו. אלקנה בן יצחק ממשיך לפעול בשקט וביעילות מאחורי הקלעים ולמעשה מניע את כל פעילות היישוב, ועל כך תודה. נעמה דיאמנט, רכזת הקהילה המסורה והפעלתנית, היא זרוע חשובה בהפעלת הקהילה. נעמה נכנסה במרץ לתפקידה וכבר אפשר לחוש את שינוי האווירה שהיא מביאה איתה. חידוש חשוב שמכניסה נעמה הוא קשר רציף של כלל ראשי הוועדות ביישוב, ונציג ההנהלה צחי, שיביא בעז"ה לשיתוף פעולה פורה ומפרה. כמו כן מסייעים לנו מאוד הדס, רכזת הנוער, וכל ראשי הוועדות וחבריהן (שאגב, זקוקות מאוד למילוי שורות. ועדת תרבות, מישהו?).

מאחר שאנחנו רואים בעצמנו שליחי ציבור ולא בעלי תפקיד, כלומר מי שמייצגים את רצון הציבור וערכיו ולא את עצמנו, אנחנו רואים חשיבות גדולה בשקיפות, שיתוף ונגישות. בתום כל ישיבה יצא עדכון קצר לציבור על תחומים שנידונו והחלטות שהתקבלו, ונשמח לכל פנייה, הערה והארה בכל נושא שנוכל לסייע בו.

לפני שלושה חודשים נכנסו המזכירות וההנהלה החדשות לתפקידן. בדברים שלהלן נספר מעט על עשייה רבה שנעשתה בזמן הקצר הזה.

אל התפקיד נכנסנו באווירה של תנופה וחידוש, רצון להשפיע ולהוביל תהליכים משמעותיים, לצד הערכה רבה למה שנעשה וקודם לפנינו, במאמצים ניכרים ובהשקעה גדולה. אנחנו לוקחים איתנו את הרגישות הרבה, הערכיות העמוקה, ותחושת רצון לשמר את האווירה החברית המיוחדת, המאפיינת את ישובנו. זו ההזדמנות להודות לחברי מזכירות הקיבוץ היוצאת: מורדי שבט, הפורש לאחר שנות פעילות מרובות בגופי הניהול השונים של הקיבוץ, בצלאל ספרא, יהודה פרלמוטר, שי קרמר, מנחם שנדור ואסף יעקובי, ולחברי הנהלת האגודה היוצאת: דני סוסנוב'ץ', יושב הראש הפעלתן, יואל גוטליב, יהודה פרלמוטר, ג'סי גאדן, אלן גרין, אוהד שווימר, אביבית אהרונוף וחיים רואש. וְכָל מִי שֶׁעוֹסֵקִים בְּצָרְכֵי צִבּוֹר בְּאַמוּנָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁלַם שְׂכָרָם.

כזכור, במבנה הקהילה החדש נבחרה מזכירות קיבוץ חדשה (יו"ר: יהודה ג'ייסון, חברים: יובל ויסמן, רותי נעמן, הראל שרעבי, שמעון וייס וצחי כהן), שבהמלצתה גובשה הנהלה מאוחדת הכוללת את חברי המזכירות, וכן נציג שוכרים (אביב רון) וחברי אגודה שאינם חברי קיבוץ (ירון גולן ואברהם ברנשטיין), וכן חבר קיבוץ נוסף (גדעון שינדלר). צוות מכובד זה מרכיב את ההנהלה המלאה. רובו המוחלט של ניהול פעילות האגודה, היישוב והקהילה מתקיים בצוות זה, החלטות הנוגעות לתחומי האחריות של הקיבוץ מתקבלות במזכירות.

לאחר בחירתנו לתפקיד צללנו לתקופה של למידה, שכללה מפגשים עם בעלי התפקידים הקודמים ביישוב, מפגש עם גורמים מהמעטפת (מועצה, יישובים שכנים וכו') ולימוד של המצב הקיים והתוכניות לעתיד. בדיוני ההנהלה עד כה החלפנו מידע ממפגשי החפיפה השונים וקיבלנו החלטות בוערות.

שיטת העבודה שבה החלטנו לפעול כוללת חלוקה לצוותי פעולה קטנים המתמחים במגוון תחומי העיסוק העומדים

במשך שנים רבות הייתה מפלגת המפד"ל ביתו של הציבור הדתי-לאומי. כך היא גם קראה לעצמה - מפלגה דתית לאומית. לפני מספר שנים הגיע בנט ואיתו שם חדש למפלגה - "הבית היהודי". שם זה ביטא שאיפה לצאת מגבולות המגזר הדתי לאומי ולבנות מפלגה שתפנה ליהודים באשר הם. זו גם הייתה הפעם הראשונה שהצטרפה למפלגה חברה חילונית, ופעם אפילו ניסתה להתמודד ערכייה מוסלמית. בתחילת תקופת הבחירות הנוכחית הודיעו בנט ושקד על פרישתם מהבית היהודי והקמת מפלגת "הימין החדש". צעד זה העמיד רבים מבני הציבור הדתי-לאומי בדילמה: האם עדיין יש צורך במפלגה דתית לאומית? האם אנחנו באמת סקטור נפרד כמו החרדים או הערבים, ואנו צריכים מפלגה שתדאג לאינטרסים שלנו? או שגם ככה אנחנו משולבים באוכלוסייה הכללית, ויש ח"כים דתיים בכל המפלגות ולכן זה לא נצרך. האם התשובה לשאלה זו תלויה בשיוך לתת מגזר מסוים? האם הצבעה למפלגה לא סקטוריאלית תחזק את המגזר או דווקא תחליש אותו?

מנחם שנדור

הגיע זמן הנהגה. הקמת מפלגת הימין החדש פתחה דיון עמוק שנמצא ברקע כבר שנים. האם צריך באמת מפלגה של "המגזר"? אורי אורבך ז"ל טבע את המושג הטובים לתקשורת. ומאז אנחנו סופרים כיפות. גם במערכת המשפט התחלנו לראות ניצני שינוי. בפוליטיקה תמיד היינו, אבל היינו מגזריים בלבד. נכון, היו ויש עדיין דתיים בליכוד. נכון, מפלגת הבית היהודי הייתה גדולה. אבל האם לא הגיע הזמן שנחתור להנהגת המדינה? לא לבד, אנחנו לא רוצים להשתלט על המדינה, אבל דרכנו הממלכתית, של אהבת התורה, אהבת העם ואהבת הארץ צריכה להנהיג. מתוך מפלגה סקטוריאלית לא ננהיג לעולם. אנחנו צריכים לאחד דתיים וחילונים, נשים וגברים, מרכז ופריפריה, כדי שנוכל להגיע להנהגה. המהלך של שקד ובנט לא היה קל, רבים הרגישו רע. אבל לא נותרה להם ברירה. כדי להכניס למפלגה אחת את אלונה ברקת, עמיחי שיקלי, שיבי רייכנר וחברנו אורי שכטר, צריך לצאת מגבולות המגזר. יכול להיות שטוב שתהיה מפלגת נישא שתמשיך לפעול בתוך המגזר הדתי לאומי. אבל כשאני מסתכל על ראש הפירמידה אני רואה את החזון של עם ישראל כולו. לא רק מי שכמוני בדיוק. ולכן הגיע הזמן לצאת מהמגזר, לקחת אחריות ולהנהיג את המדינה בדרכנו. להנהיג בלי להרגיש שאנחנו נדחפים בכוח, להנהיג בלי להתבייש להגיד במה אנחנו מאמינים. להנהיג יחד, לא לבד.

מולי יסלזון

אחשוף את האמת, כן, ביום הבחירות אני אגואיסט עד להחריר. לא רואה בעיניים. אף פעם לא הצבעתי בבחירות מחמת אידיאולוגיה - ארץ ישראל, חלוקת הארץ, וסיסמאות בחירות כאלו או אחרות, אלא אך ורק למפלגה שבסופו של דבר תיכנס לכנסת ותרים אצבע במקומות הנכונים, בחדרי ועדות התקציב. כל זאת על מנת שתקציבי מדינה יזרמו למוסדות חינוך של תורה, שבהם אני מתחנך, שבהם ילדיי לומדים ואליהם נכדיי הולכים בכל בוקר בשמחה (לבית הספר ולגנים בינתיים). בסופו של דבר עוגת תקציב המדינה מוגבלת, וחלוקת המשאבים בישראל נגזרת רק בכנסת, מקום שבו ערכים מתנגשים ובסופו של דבר תקציבים נחתכים. צורכי עמך מרובים ואין די לפרנס כל דורש. אם הכסף לא יגיע לשיבות תיכונות, אולפנות, ישיבות גבוהות - הסדר ומכינות, אנו כהורים לא נוכל לעמוד בהוצאות, שגם כיום קשה מאוד להתמודד עימן. עולם הערכים שלנו בא לידי ביטוי לא רק ליד שולחן השבת, אלא בעיקר מתעצב במוסדות החינוך, אולפנות וישיבות. אם הם לא יקבלו תמיכה כלכלית חזקה, תרגיש זאת כל משפחה ומשפחה. הנגזרת מכך היא הצורך במפלגה מגזרית חזקה, היודעת לתמוך ולהחזיר לתומכיה את האפשרות לגדל את ילדיהם במוסדות חינוך, למסירות נפש למען התורה, העם והארץ - אין ארוחות חינם. רצף המילים 'דתי לאומי' לא מדבר אליי! איני יודע מיהו דתי, ובקושי מיהו לאומי. כמו גם המילים חילוני, רפורמי, קונסרבטיבי, חרדי - כל אלו לדעתי מילים נבובות, ריקות מתוכן מהותי, שאבד עליהן הקלח. אלו מושגים השייכים לעבר, לפני עשר, עשרים שנה, ואינם רלוונטיים כיום לטעמי. אני לא מגדיר את עצמי כדתי לאומי, אלא כיהודי שקם בכל בוקר ומתפלל שאוכל לקיים מצוות הבורא, ולפעול בעולמו לתיקונו. כמובן איני שוכח לציין שהינני חבר הקיבוץ הדתי, כבוד.

אפרת רותם

במהלך לימודי התואר חברתינו העמיקה והיא הזכירה כמה שהשליחים של בני עקיבא היו משמעותיים בבחירה הזו שלה לעלות ארצה.

כך התחיל להתבשל הרעיון אצלי בלב. אני טסה לשליחות. למרות שמעולם לא יצאתי מהארץ, אני בוחרת לטוס לשנה. לאחר שעברתי את המיונים והדבר נעשה מוחשי, התחלתי לשתף את הסביבה. כמוכן ש'המבוגרים' סביבי אמרו "מה, איך תתחנני ככה?", "בגילך חושבים על חתן, התנדבת מספיק בחיים", ואני בשלי. טסתי לשליחות לשנה, שהייתה כל כך משמעותית ונעשתה לשנתיים (שעוד יותר הציקו למבקשים לראותי תחת החופה עוד השנה). נכון שהחתן בושש לבוא (לקח לו כמעט עשור להגיע) והיו רגעים של מחשבה "מה היה אילו...", עם זאת, ההחלטה לטוס לשנת שליחות - להכיר את הקהילות שחיות בחו"ל, את ההתמודדות שלהן ודרך החיים שלהן, להיות נציגה של המדינה ולא פחות מכך ההיכרות עם השליחים הישראלים שלעיתים היו כל כך שונים ממני - הייתה החלטה משנת חיים בכל כך הרבה מובנים. ממליצה ללכת עם הלב, להעז ולקפוץ למים, אין לדעת לאן נגיע...

יש אינספור בחירות בחיים, זאת כולנו יודעים. יש בחירות שאינן מהותיות ויש כאלו שמשנות חיים. ברגע הבחירה אין לנו (בדרך כלל) את היכולת לדעת מה תהיינה כלל ההשלכות של מה שהחלטנו. בחירה אחת קטנה - יכולה להיות לה משמעות עמוקה...

במהלך שנת הלימודים השלישית והאחרונה לתואר הראשון, צפו ועלו המחשבות על העתיד. מה עושים בשנה הבאה? תואר שני? יציאה לשוק החופשי? החברים הקרובים התראינו למקומות עבודה. לאוניברסיטה הגיעו נציגים של כל מיני חברות ועניינו אותנו הסטודנטים ביתרונות שיש בלהיות מועסקים אצלן (ככה זה בבית הספר למנהל עסקים). ואני? הלכתי למפגשים והקשבתי, השתתפתי בדיונים עם החברים הקרובים איפה כדאי להתבגר, אבל הלב לא נמשך לשום מקום עבודה, הוא חיפש משמעות אחרת...

אני נזכרת בשיחה שקיימתי כמעט שלוש שנים קודם לכן, עם חברה שפגשתי בשבוע השני ללימודים שסיפרה לי שהיא עשתה עלייה משווייץ (למכירים מקרוב, עלייה זה משהו פעיל שעושים אותו בכל רמ"ח האיברים, מכל הגוף והנשמה). וואו. איזה רושם הותירה עליי הבחירה הזו שלה.

גילי קרמר

כדי לברר פרטים אחרונים וגיליתי לתדהמתי כי העבודה כבר לא רלוונטית. האמת... שקצת נלחצנו, ועשינו חשיבה מחודשת על המעבר צפונה ללא עבודה ולקראת לידה. החלטנו ברגע האחרון, בהתראה של שבוע, לחפש אלטרנטיבות בגוש עציון. לאחר מעט בירורים תוך ניצול קשרים אישיים עם מזכירת הקיבוץ בזמנו - שרון גרין, גילינו שבדיוק התפתה דירת קיבוץ מורחבת שהוקטנה (או משהו כזה) והשאר... היסטוריה.

הבחירה שלנו לגור בראש צורים. לפני 13 שנה שכרנו דירה בקיבוץ מגדל עוז, ולאחר כשנתיים היינו צריכים לפנות אותה. החלטנו שאנחנו עוברים לקיבוץ מעלה גלבוע בצפון הארץ. יעלי הייתה לקראת לידתה של אדוה, בתנו הבכורה ואני מצאתי עבודה בחוות רכיבה טיפולית מצוינת בעמק חרוד. קיבלנו דירה חמודה של קיבוץ במעלה גלבוע והכול כבר היה מתוכנן לפרטים. מספר ימים לפני המעבר התקשרתי למקום עבודתי המיועד

בחירות

אז כמו שקורה לכולנו כשאנחנו מקלידים הודעה בוואטסאפ ונופלת לנו אות, התחלתי לכתוב על נושא הבחירות ונפלה לי האות הראשונה, אז נשארתי עם חירות... אבל האם באמת יש לנו חירות לבחור? האם הדעה שלנו היא באמת שלנו או שהיא אוסף של אמירות, מחשבות ודעות של מכלול האנשים שנמצאים סביבנו? התחלתי השנה ללמוד פסיכולוגיה. מתוך בחירה, אני מניחה... אחד הקורסים בתואר הוא "פסיכולוגיה פיזיולוגית". פסיכולוגיה פיזיולוגית היא תחום העוסק בקשרים שבין גוף ונפש ובוחן את הבסיס הפיזיולוגי-ביולוגי של ההתנהגות האנושית. עיקר העניין של הפסיכולוגיה הפיזיולוגית הוא המוח ומערכת העצבים. בקיצור, אם אני סובלת אז גם אתם (את זה למדתי מחמותי הפולנייה). תא העצב הקטן ביותר במוח נקרא נירון. הוא מורכב מגוף תא שבתוכו יש גרעין, שם נמצא הדי אן איי שלנו. מגוף התא נמשך כבל שנקרא "אקסון" שמטרתו להעביר מסר חשמלי בצורה של יריית נוירוטранסמיטרים לעבר נוירונים אחרים דרך רשתות תקשורת שנקראת סינפסות. נשמע מסובך? זה עוד לא הכול. לכבל החשמלי הזה יש תחנת ביניים שנקראת 'אקסון היילוק', שתפקידה לסכם את כל האותות החשמליים שמגיעים מנוירונים אחרים בסביבה ולקבל החלטה אם לשגר מידע או לשמור על מצב מנוחה.

בזמן הלימוד למבחן, חשבתי לי שהאקסון היילוק הזה, זה בעצם אנחנו, בני אדם, הורים, שבכל רגע נתון אנחנו צריכים לסכם את כל המידע שזורם אלינו בלי הרף (שכולל חוגים, טיולים, שיעורי בית, כביסות, כלים... להמשיך?) ולנסות להוציא ממנו מידע אחד ברור ונקי...

ועוד מושג אחד אחרון לפני הסוף - כל התקשורת בין הנוירונים במוח מתחילה מאירוע שנקרא "פוטנציאל פעולה". משמעות האירוע היא שבתוך תא הנוירון יש יונים חיוביים ושלייליים ויש

כוחות שפועלים עליהם. הכוח הראשון הוא "כוח הדיפוזיה" שאומר שלכל חומר בטבע יש נטייה להתפזר בצורה שווה (מעניין איך זה עובד עם ילדים, התפזרות וריכוז... משהו אמר ריטלין?), והכוח השני הוא "הכוח האלקטרוסטטי" שאומר שיונים חיוביים נמשכים לשלייליים ויונים שלייליים דוחים יונים מאותו הסוג (באשר לאנושות אני רק יכולה להגיד שזה לא תמיד עובד...). לענייננו, תא הנוירון צריך להפעיל אנרגיה כדי להתנגד לכוחות האלה ולשאוף למצב מנוחה (את זה אני בהחלט מוכנה לאמץ...). אז מה היה לנו עד עכשיו? היה לנו אוסף של מסרים שמגיעים מנוירונים סמוכים ושמסתכמים באקסון היילוק לאמירה אחת ברורה (או שלא...). הייתה לנו אנרגיה שהתא מוציא בשביל להתנגד לכוחות חזקים ממנו (לא אמרתי ילדים...). והייתה לנו אות אחת שנפלה וגרמה לכל הבלגן הזה...

ריצת היובל

במסגרת ארועי שנת היובל, ביום שישי, ה-12 באפריל, יתקיים מירוץ היובל. המרוץ יזנק ממבוא בית"ר (המקום בו עמדו אנשי הגוש וצפו לעבר האלון הבודד במשך 19 שנים), יעבור באפרת, אלעזר ודרך האבות עד לגן המרקטור, שם נקיים טקס סיום קצר ופיקניק משפחתי.

הריצה הינה ריצת שטח המותאמת גם לרוכבי אופניים ותחולק ל-4 מקצים:
26 ק"מ, 10 ק"מ, 5 ק"מ ו-2 ק"מ.
ניתן להצטרף בכל שלב לריצה

לריצה מוזמנים כלל התושבים, בני משפחה, חברים וחילי חטמ"ר עציון. לטובת הערכות מיטבית נבקש מכל המעוניינים להשתתף בריצה, להרשם במבלה המצורפת. שימו לב כי 50 הנרשמים הראשונים יקבלו את חולצת הריצה בהנחה! פרטים מדויקים יפורסמו בהמשך. לשאלות ניתן לפנות לליאור שכטר 0543037077

יאללה, ר"צים ליובל!

כנפיים, לא צריך לדאוג שההשקעה במרחב הציבורי תרד לטמיון בגלל אנשים ומוסדות מבחוץ. הגיע הזמן לחשיבה מעמיקה וארוכת טווח על הכלי שבו ושמתוכו אנו רוצים לממש את כל הרעיונות מהמאמרים הקודמים.

בחזוני קיבוץ ראש צורים הוא הר ירוק, פורח ומלבלב, אסתטי ומתחשב. הכבישים והשבילים ישרים וכלי מהמורות ובורות בשביל עגלות התינוקות, הילדים על האופניים ולא עלינו גם האנשים בכיסאות הגלגלים. הדשאים מטופחים וירוקים ושוב אפשר לקרוא להם "אחו" (ככה קראנו לדשא מול הקליניקה של דליה, זה שמאז נהיה לאגם בוצי ולחניה), התאורה דלוקה בלילות באור נעים בכל הקיבוץ. גני השעשועים מגוונים ומושקעים וכמובן מותאמים לגילאים השונים. עצי פרי נטועים וגם ערבות (פעם היו פה הרבה ערבות... עם השנים הן נעלמו...). הספרייה יושבת במקום מואר ומכבד, ונעשית מרכז תרבות אמיתי לילדים ולנוער, לצעירים ולצעירים פחות. אין בוץ בשבילים, ואין רכבים שחונים על שבילים המיועדים להולכי רגל. מבני הציבור מתוחזקים היטב ומזמינים. יש מעקות ליד כל גרמי המדרגות.

בואו נחשוב במבט לעתיד על הנראות שלנו. "אישה נאה, דירה נאה וכלים נאים - מרחיבים דעתו של אדם". נשות חיל למופת כבר יש כאן (וגם אנשי חיל), הייתי רוצה מאוד שגם הכלים והבית יהיו נאים לא פחות, שיהיו הכלים והבית מקום שהדעת תוכל להתרחב בו בנחת.

ובהזדמנות זו אני רוצה להודות מעומק הלב לליאור טישלר החרוץ בעל העין המקצועית ולצוות הנאמן שלו!

הגעתי לקיבוץ ראש צורים כבת שירות לאומי בבית הספר "ראשית". הדירה שלי הייתה ליד משפחת נעמן - איפה שהיום הקליניקה של דליה. הכיתה שעבדתי בה הייתה בדיוק מול הדירה. התאהבתי בראש צורים מהרגע הראשון - בפשטות, באווירה ובאנשים.

אני מזדהה מאוד עם כל מה שכתבו לפניי בעלונים הקודמים על החסד, הנתינה, הערבות ההדדית, ועל כל הדרכים השונות להגדיל ולמצות את הכוחות של הקהילה. אני מרגישה שדרך זו היא הרצון והלב של הקהילה ושעליה היא פוסעת בבטחה.

אני רוצה לחזור על הרעיונות שכבר נכתבו ולכן אאיר נקודה קצת אחרת. להלן החזון הגשמי שלי. אולי זה קצת להוציא את האוויר מהבלון - לכתוב פתאום על גשמיות ועל פיזיות, אך הקב"ה הוריד נשמה לגוף, וגם עליו צריך להתבונן ולהבין שהוא חלק משמעותי מאוד בקיום שלנו. כשהגעתי לקיבוץ הכול היה ירוק ופורח. הדשא הגדול ליד גן הטרקטורים, הדשא ליד אולם הספורט, הדשא (ז"ל) מתחת לבית הכנסת ועוד כל מיני פינות חמד. היו כבישים קטנים מאוד ומסביבם עצים רבים והרבה פרחים ושיחים. ברוך ה', במשך השנים גדלנו והתרחבנו. שכונות חדשות נבנו, כבישים רחבים נסללו, אך הירוק במרחב הציבורי ומגרשי המשחקים נשכחו הרחק מאחור...

בכל מקום חדש שאליו אני מגיעה, הדבר הראשון שעליו אני מסתכלת הוא גן השעשועים, ובכל מקום, אפילו הדל ביותר, עם שני קרוונים ותיש, אני רואה גני שעשועים מפותחים יותר. כעת לאחר שבית הספר "ראשית" כבר עזב, וגם בית הספר "אורות עציון" שהגיע אחריו כבר פרש

אמיתית, בניגוד לעבר כשמנהיג נשאר מנהיג כל חייו ולכן לא היה אכפת לו מאף אחד. זה טוב לשנות את דעתנו, אבל במידה ובאחריות. לא להרים ידיים מהר מדי ממה שבחרנו, ובקושי הראשון לחפש משהו אחר. לכבד את הבחירה שלנו, ולהשקיע זמן ומאמץ בלגרום לזה לעבוד. להזכיר לעצמנו שחוץ ממספרים בלוטו - הצלחה אינה תוצאה של בחירה טובה אלא של עבודה קשה. שבחירה אחרת שנמצאת שם בחוץ ומחכה לנו לא הייתה גורמת לנו בכל מצב להיות מאושרים יותר. ורק במקרה שאין תקווה באופק - לסגת ולבחור בכיוון אחר.

מאפיין נוסף של המאה ה-21 הוא אפשרויות הבחירה הבלתי מוגבלות. אם פעם רוב האנשים גרו כל חייהם במקום שבו הם נולדו, עבדו באותו מקצוע שבו עבדו אבותיהם והתחתנו עם אחת מעשרים הנשים היהודיות בקהילה שלהם, היום מגוון האפשרויות הוא בלתי מוגבל. מחפשים פלאפון חדש? לא צריך עוד להצטמצם לדגמים ולמחירים שקיימים בחנות הסלולרי הקרובה, פשוט תקישו את המילים "כמה עולה פלאפון" ותקבלו אלפי הצעות של פלאפונים למכירה מכל העולם. האם המגוון האינסופי הזה טוב ליהודים? זה בוודאי נותן לנו עוד אפשרויות להוריד מחירים ולהגיע למוצרים שבעבר לא היה לנו סיכוי למצוא. אין כבר צורך לנסוע לשופינג בלונדון או לסגור חבר שנוסע לארצות הברית להביא לנו מוצר מסוים שאין בארץ, כל העולם בכף ידנו. מצד שני, המגוון העצום הזה גם מבלבל ומקשה עלינו את הבחירה. דוגמה טובה לכך ניתן לראות אצל רווקים מבוקשים מעל גיל שלושים, שמקבלים שפע של הצעות מדי יום לבחורות מעולות לשידוך, אך מרוב כל ההיצע הזה - בסוף נשארים לבד.

אז כדאי לבחור, וטוב שיש לנו אפשרות בחירה. בחירה היא שמאפינת אותנו כאנשים עצמאיים ונותנת משמעות נוספת לחיים שלנו. אך שווה ללמוד לעמוד מאחורי הבחירות שלנו, גם בימים פחות יפים, וגם לדעת להתמקד במגוון האפשרויות שבודקים, כדי לא להגיע למצב שבו מרוב עצים לא רואים את העץ הנכון. ובנוגע לבחירה איזה פתק לשים בקלפי ב-9 באפריל? את זה כבר אשמור לטור הבא.

בצעירותי (כן, הגעתי לגיל שאפשר להגיד את זה) עבדתי בחברת הייטק ברעננה. בעודי מחפשת באותה תקופה את בן זוגי לבניית בית עדי-עד, הופתעתי מכמות העובדים בחברה שנמצאים בזוגיות ארוכת שנים ואפילו לא חושבים על חתונה. כשדיברתי עם אחד מהם על כך, הוא אמר לי משפט בסגנון: "אני לא רוצה להישאר עם בת זוגתי רק בגלל שאני נשוי לה. זוגיות אמיתית היא לבחור בה בכל יום מחדש". באותם הימים האמירה הזו נשמעה לי מקסימה וכל כך רומנטית, היום, ממרומי גילי (כן, גם את זה כבר מותר לי להגיד) ואחרי כמעט עשור של נישואין, זו נשמעת כמו עוד מנטרה מזעזעת מבית היוצר של מירב מיכאלי (בלי להיכנס לפוליטיקה כמובן). כאילו מי לעזאזל רוצה שבכל יום יבחרו בו מחדש? מה בדיוק רומנטי בזה שכן הזוג שאיתו את חיה, חושב לעצמו בכל בוקר האם כדאי לו להישאר איתך היום או לא?? ומה המשמעות של קשר שהבחירה בו תקפה רק עד סוף יום העסקים הנוכחי?

הסיפור הזה גרם לי לחשוב מה המשמעות של בחירה, ולמה אנחנו בדור שכל כך קשה לו לבחור: בן זוג, לימודים, עבודה, מקום מגורים ולפעמים אפילו שמלה בחנות. בחירה היא מחויבות, ומחויבות היא משהו שקשה לנו איתו. אם ההורים שלנו צברו ותק של ארבעים שנה במקום העבודה, היום ארבע שנים זה פרק הזמן הממוצע שבין החלפת עבודות. אגב גם מצד המעסיקים ותק במקום עבודה מסוים כבר אינו נחשב לנאמנות אלא לתקיעות וחוסר שאפתנות. העולם המערבי מאפשר לנו לא לבחור, או יותר נכון לא לעמוד מאחורי הבחירות שלנו. הזמנת חופשה? עד הרגע האחרון אפשר עדיין לבטל, סתם כי פתאום לא מתחשק לך לנסוע. קנית משהו? תוך שבועיים ניתן להחליף או להחזיר ולקבל זיכוי כמעט מלא. היום יש בחירה אבל אין באמת מחויבות, ובלי מחויבות - בחירה היא קצת חסרת ערך.

זה לא דבר רע, בכלל לא, שאנחנו לא תקועים בעבודה שאיננו אוהבים, עם בן זוג שלא מתאים לנו ושונאים את מקום המגורים שלנו, רק כי פעם בחרנו לא נכון. להפך, זה טוב שיש היום יותר הזדמנות לתקן, לשפר, לבחור מחדש. גם בפוליטיקה נותנים לנו לשקול שוב את הבחירה שלנו בכל ארבע שנים, וזה באמת מה שמאפשר דמוקרטיה

אבא, אמא, קצת יותר לאט
אבא, אמא, תחכו מעט
אין לאן לרוץ ואין לאן למהר
ארץ ישראל פה לעולם תישאר.
(יורם טהרלב)

היחיד בשטח, ונוסף על כך - בשבוע הראשון אני התמקדתי בלוגיסטיקה ובקטנים, ואת האתונות הובילו גדי, עורד וגילעד מיודעינו. המסלול עבר בסמוך לכביש שבו מספר נקודות חבירה אפשריות, דבר אשר הרגיע אותי לכל מקרה שלא יבוא.

לשמחתנו האתונות שיתפו פעולה, ויצאנו לדרך כשכרמי (בן ה-8...) מוביל שתי אתונות (מהירה ורבקה) ואני מוביל את בעז הרכוב על גבי 'לא-לה'. כך התקדמנו מזרחה וטיפסנו על רכס בשנית. כשחלפנו תחת טורבינות הרוח הדבר הפחיד והרתיע את האתונות, אך גם על זה התגברנו. בירידה מהרכס הצטרף אלינו יונתן בן ה-12, בנם של נח ושלומצי. הצטרפותו של יונתן שיפרה את מצב רוחנו בהמשך הדרך עד לאלוני הבשן.

כשנכנסנו בשעות אחר הצהריים לאלוני הבשן, התגשם חלומם של יונתן ואחיו, כשכל החברים שלהם מהמושב התקבצו סביבנו וראו אותם רוכבים על האתונות.

מאחר שהבנו כי ללא עזרה נוספת במסע יהיה זה בלתי אפשרי להמשיך, הצטרף אלינו אבא שלי, איש שטח וסייר ותיק אשר גידל אותנו ורבים נוספים לאהבת הארץ ולטיולים וחיי שטח מהנים ומאתגרים.

יחד איתו יצאנו כולנו מאלוני הבשן בשעות הצהריים, עם הפנים דרומה לכיוון אנדרטת 'אור וירושלים'. במחצית הדרך הבנו שלא תונות ולשלישייה קצב שונה, לכן אבי המשיך עם בעז, כרמי, יונתן והאתונות, וסגליה ואני המשכנו לאט יותר עם השלישייה, עד לנקודה שבה נח אסף

רוב התחנות במהלך המסע היו במושבים וקיבוצים אשר אינם מוגדרים כשומרי שבת, אך את השבתות תכננו לעשות ביישובים דתיים, אצל חברים שאיתם תיאמנו מראש.

ביום חמישי בשבוע הראשון של המסע הגענו לעין זיוון, השארנו את האתונות בפינת החי של הקיבוץ, בידיו הנאמנות של 'בוטן' חברנו, ונסענו לעשות את השבת במושב אלוני הבשן, אצל חברינו נח ושלומצי גרוס, אשר אירחו אותנו בשמחה שהייתה מהולה בקצת באסה של הילדים שקיוו שנביא איתנו גם את האתונות...

השבת הייתה כיפית ומשמחת, הרגשנו שאנחנו באמצע תהליך מיוחד וטוב. זוכינו להתפנק מהמטעמים של שלומצי, לעשות כביסה כמו שצריך ולנוח. הילדים כמובן התחברו במהירות ובילו ביחד כל השבת, למרות שהפעם האחרונה שנפגשנו הייתה כשבזו היה בן שנה...

ביום ראשון היה עלינו לצעוד ולרכוב כ-12 ק"מ מעין זיוון עד לאלוני הבשן. ידענו שעבור השלישייה זוהי דרך ארוכה מדי, לכן החלטנו שסגליה תישאר איתם באלוני הבשן, ובעז, כרמי ואני נעשה את הדרך בלעדיהם.

הייתה זו למעשה הפעם הראשונה שבה הייתי המבוגר

הולכי רגל ונוסעי ג'יפים בקושי שמים לב למסילים האלה, אך עבורנו היו המסילים אתגרים חדשים.

מסתבר שאתונות מפחדות ממים, ממש! לא משנה מה העומק ומה הרוחב של הפלג. הן מסרבות בהחלטיות להתקדם גם מול זרויף ברוחב 30 ס"מ ובעומק של 5 ס"מ. כל חצייה של מסיל כזה דרשה מאיתנו להוריד את בעז, להרחיק את כרמי ולהשתמש בתחבולות רבות. לא אחת מצאנו את עצמנו מתבוססים בבוץ במקום לדלג בקלילות מעל למים. גם את האתגרים האלה צלחנו לבסוף והגענו בשעות אחר הצהריים למושב קשת.

כשפגשנו את סגליה והקטנים הבנו שלטובת הצלחת הטיול, ובגלל שלא מצאנו מחליפים לגדי, גילעד ועודד, כדאי שנטייל מעט קילומטרים עם השלישייה או שעדיף שהם לא יטיילו בכל יום ואז נוכל לעבור כמות קילומטרים סבירה שמתאימה גם לצורכי האתונות ולילדים הגדולים. וכך הוכרע - לעת עתה סגליה תרד עם הקטנים להוריה בקיבוץ שדה אליהו, ואנחנו נמשיך במסע...

בקשת התמקמנו בחורשה נהדרת עם אורנים גבוהים, קרוב למרכז המושב אך לא קרוב מדי.

האתונות אכלו עשבים לאורך הדרך אך מאחר שטיילנו בסוף הקיץ העשבים היו דלילים וצהובים ולכן רצינו להעשיר את מזונן מדי פעם. בירדתי מי מרכז את הרפת, וחיברו אותי ליוחאי נאה שהוא בן גילי ויש לנו חברים משותפים רבים. עם או בלי קשר הוא לקח אותי לרפת, מילאנו שקיות גדולות בדגנים משובחים, ומילאנו אף שק חזק בתערובת איכותית עשירה בחלבון, בכמות שתוכל להספיק לנו לשבוע לפחות...

ביום רביעי יצאנו מקשת, צעדנו ב'ציר הנפט' ונהנינו מדרך נוחה ויעילה לאתונות. ממנו פנינו ל'ציר המים' וגם בו הקצב הטוב נשמר, לכן הרשתי לעצמי להיכנס למקטע של

אותנו בנסיעה עד לנקודת הלינה באנדרטת 'אור וירושלים', אנדרטה לזכרו של יוסף שריג שנפל באותה נקודה במלחמת יום הכיפורים, ואשר כתב את מילות השיר 'אור וירושלים'. בנקודה ישנו עץ אלון תבור גדול ורחב, ועמדת הסברה אלקטרונית אשר בין היתר משמיעה את השיר, וכך כשאנו בשטח עם אוהל ושקי שינה, לצד הפויקה המתבשל על המדורה, שקעה השמש, וברקע מתנגנות מילות השיר: 'השקט שוב צונח כאן משמי הערב כדאיית דיה מעל התהומות ושמש אדומה נושקת להט חרב את הפסגות...'.

בוקרו של יום שלישי היה מואר ויפה.

לאחר התארגנות והעמסת האתונות, רצינו כבר לצאת לדרך כי אפשר להתעכב עד אין סוף על כל דבר קטן, וכך יצאנו לדרך לכיוון המושב 'קשת'. האתונות שהתחילו להבין את הסיפור של המסע, למדו שברגע שהציור עליהן הן מתחילות ללכת, ועדיף להן לשמור על קצב ועל כמה שפחות עצירות עד ליעד.

אלא שאנחנו עוד לא היינו ערוכים לכך, ולאחר ניסיון קצר לעמוד בקצב עם השלישייה, סגליה הבהירה לי שאין סנכרון, ושככה זה לא ימשך. בינתיים אבא שלי המשיך עם בעז וכרמי והאתונות. לאחר התלבטות קצרה הוחלט שאחזור עם סגליה לרכב, ושהיא תיסע עם השלישייה ותפגוש אותנו בקשת. אני הצטרפתי לרוכבים וכך המשכנו בדרך.

'מסיל' זהו פלג מים רדוד, מתון ואיטי, אשר זורם בנחת על פני רמת הגולן עד לנקודה שבה מתרחב הנחל באחת, ונחרץ במפלים מרהיבים. כך בנויים רוב הנחלים המוכרים ברמת הגולן.

כשני ק"מ על שביל הגולן בתוואי שאינו עביר לכלי רכב אך היה נראה יפה ואף נוח לרכיבה. לאחר מאות מטרים בלבד, התברר כי זהו מקטע לא פשוט בכלל, ובדומה ל'מסילים' – להולכי רגל זוהי הליכה קלה ופשוטה, כאשר לאורך הדרך היו שורות אבנים רבות אשר ניתנות למעבר רגלי בקלות יחסית, אך מבחינת האתונות היה זה כמו לעבור קיר, ובכל פעם מחדש הן התעקשו לעצור.

לפתע, בעז הקיא.

טלטלות הדרך והחום הגובר גרמו לבעז לבחילה ולהתייבשות, לאחר ההקאה הוא נהיה ממש חלוש ורפוי. הבנו שהוא לא יכול להמשיך לרכוב, ושצריך להעביר אותו בהקדם לצל ולהתחיל להחזיר לו נוזלים בצורה מדודה ומדורגת. לכן אבא שלי המשיך עם כרמי, יונתן והאתונות, ואני המשכתי בהליכה מהירה עם בעז עד לצל הקרוב. היה עלינו לעבור כמאתיים מטרים, שבהם בשל הרפיון של בעז אפילו על הכתפיים שלי הוא לא יכול לרכוב, ולכן החזקתי אותו מעורסל כמו תינוק.

כשהגענו לצל הקרוב (עץ עוזר גדול יחסית) השכבתי את בעז בצל, והוא התחיל לשתות בלגימות קטנות, בהפסקות של כשתי דקות בכל פעם. כשהגיעה אלינו החבורה הם התעדכנו במצב, והוחלט שנמשיך בינתיים באותה מתכונת. בדילוג הבא בעז התחיל להתאושש קלות וכבר ישב על כתפיי, וכך עקפנו שוב את החבורה והתקדמנו עד סמוך לשביל העפר שעליו רצינו לצעוד יותר ברוגע. שם בעז ואני ישבנו בצל ובעז שתה בצורה טובה יותר וכמעט שחזר לעצמו. ברחבי הגולן גדרות בקר רבות. בכל המעברים יש אפשרות לפתיחת הגדר בשביל לאפשר מעבר של בהמות, אך במקטע האחרון שעברנו לא הוכן מעבר שכזה ולכן נאלץ אבא שלי לחתוך את חוטי התיל. כמובן שהוא לא המשיך בדרך לפני שתיקן את הגדר והחזירה למצב הראשוני. עד שהגיעו אלינו לאחר תלאות היום השמש כבר הנמיכה במערב.

למרות שבעז היה כבר מאושש יותר, החלטתי להמשיך איתו על הכתפיים, וכך צעדנו מערבה על דרך העפר בשאיפה להספיק להגיע לצומת דליות לפני החושך. לאחר כ-300 מטרים ראינו מולנו עדר בקר גדול מתמקם לשנת הלילה. כ-150 פרות ושוורים, במשקל ממוצע של כ-700 ק"ג כל אחד, שמתמקמים ממש מימין לשביל שלנו, ולמעשה הקרובים אלינו ביותר מתיישבים ממש על הדרך. אין זו הפעם הראשונה שבה נפגשתי עם בקר בשטח, ובדרך כלל הם מפנים את הדרך, אך מאחר שלא היה נראה שהם מעוניינים לזוז, פניתי קצת שמאלה והקפנו אותם כשכל העדר מלווה אותנו במבט. התקשרתי ועדכנתי את אבא שלי והחבורה אשר התקדמו כמאתיים מטרים מאחורינו. לאחר שסיימנו להקיף את העדר וחזרנו לשביל, התקדמתי עוד קצת לטווח ביטחון והסתובבנו אחורה וצפינו בחבורה מתקרבת לעדר.

אבא שלי פעל לפי אותו עיקרון, והתחיל במעקף משמאל. לפתע כל העדר נעמד והלך בזריזות לחסום להם את המעבר. כשראה זאת אבא שלי, ניסה לפנות ימינה ולהקיף מימין. העדר לא השתכנע והזדרז לחסום גם מימין. בהדרגה, העדר כולו הקיף אותם ורץ סביבם במעגלים... על האירוע המלחיץ הזה בעז ואני צופים ממרחק של כמאתיים מטרים בלבד... הרצון הבסיסי לרוץ לעזרתם מתברר כחסר תועלת, שכן עם בעז על הכתפיים אפשרויות העזרה שלי מוגבלות ביותר. אם כך, אולי שאיר את בעז וארוץ לעזרתם? גם לא כדאי, שכן אין לבעז שום דרך להגן על עצמו ולהימלט מסכנה, מספיק פרה טועה אחת שתתקדם לכיוונו.

התחלתי להתקשר לכל החברים והאנשים שאני מכיר באזור, אולי הם יודעים למי שייך העדר ויקפיצו אותו לפה בדחיפות לעזרתנו, אך לשווא.

בינתיים ראה אבא שלי שאומנם הם מוקפים מכל הכיוונים והעדר מתקרב ומאיים, אך לא תוקף. לכן חזר לתוכנית המקורית והמשיך עם כולם לכיוונו, ואכן לאט לאט העדר צמצם את השורות בכיוון ההתקדמות ואפשר להם להתקדם, תוך שהוא מוודא שהם לא חוזרים לאחור בטעות...

לשמחתנו אבא שלי הוא איש שטח נדיר ובלתי לחיץ בעליל. כרמי ויונתן תפקדו יפה מאוד למרות שפחדו מאוד. והאתונות, שבשעות הקודמות נתקעו על כל שטות, תיפקדו גם הן מצוין ונענו לכל מהלך שאבי הוביל. ברוך ה'.

במהלך האירוע נפלו לרבקה השקים של האוכל וציוד נוסף שלנו. אבי רצה לחזור לאסוף את הציוד, אך התעקשתי שכדאי להמתין כמה שעות...

את התוכניות שלנו להגיע לצומת דליות נאלצנו לקצר, ונערכנו לשינה ליד עין אל פארס. בינתיים חבר אלינו נח ויחד איתו חזרתי לאסוף את הציוד. מהשק הגדול של התערובת הפרות לא השאירו ולו גרגר אחד...

לאחר שהתארגנו והעמדנו את הפויקה, נח לקח את אבא שלי לטבריה ומשם המשיכו לבתייהם. אני נשארת עם שלושת הילדים-נערים-גברים ללילה שקט וחשוך בשטח. באה מנוחה ליגע ומרגוע לעמל. לילה חיוור השתרע.

את 14 הק"מ הנותרים עד לנטור, עשינו בעז, כרמי, יונתן, לא-לה, מהירה, רבקה ואני. יום חמישי היה חמים, נעים ונהדר, צעדנו בקצב ובמרץ. לאורך היום יונתן וכרמי התחלפו ביניהם בהובלת האתונות וברכיבה. נכנסנו לנטור בצוהרי היום, מוקדם מהמתוכנן.

פנינו מייד למכולת היישובית וקשרנו את האתונות בדשא הסמוך.

הקולה הקרה והענבים הטריים שקנינו היו טעימים ומרוויים כמו שלא היו טעימים מעולם. טעם החיים!

◦ משפחת שינדלר ◦

היא

רעות לבית ציון,
בת 33.
גדלה בראש צורים,
בוגרת סניף בני עקיבא
ראש צורים, שבט עוז.

עובדת ב:
גננת בגני חינוך מיוחד
בגוש עציון.

הוא

עידו, בן 36.
גדל במרכז שפירא,
בוגר סניף בני עקיבא
מרכז שפירא,
שבט התקומה.

עובד ב:
עו"ס, ומטפל
משפחתי וזוגי - מנהל
מרכז הורים וילדים
של עמותת יד רחל
בגוש עציון.

ילדים זה שמחה

אוריה (8), אליה (6), עינה אסתר (3.5), ורוני (1).

מיקום ביישוב:

רחוב אודם 11

גרים בראש צורים:

רעות נולדה בראש צורים... שברה שיא!
אבל רק לאחרונה התקבלה כחברת קיבוץ...
כמשפחה - 8 שנים.

"מה הייתה השאלה???"

בתחום הטיפול בהורים וילדים - כמובן ששר הרווחה...
רעות: שרת השמחה... (הוספת העורכת: והטהרה).

מסר שלמדתם על בשרכם: הורות זה ה"מקצוע" הכי
מרתק, מורכב ומספק, שלא לומדים בשום כיתה אבל כל
הזמן לומדים... והילדים הם המורים הכי טובים.

מאחלים לראש צורים לרגל שנת ה-50? מאחלים שתחזור
הבריכה של ראש צורים... בעומק דומה לזה שחפרו
לאחרונה מאחורי אולם הספורט... וברצינות - בריאות,
שלום ואהבה.

ולסיום, דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו:
אנחנו לא רצים, לא בכושר, וגם לא מתאמנים... ובכל זאת
מצליחים לשמור על המשקל... בחתונה שנינו שקלנו ביחד
100 ק"ג...

הבוקר מתחיל ב-06:30, שוקו חם לכולם!
הכי כדאי לבקר בספונטניות: אחרי 21:00, לסרט לצד
גלידה ופופקורן.

גרים בראש צורים כי: עידו - האישה ביקשה. רעות - "היא
עוד תשוב..." (בלדה לעוזב קיבוץ - שמוליק קראוס).

מעצבן או משמח במערכת הבחירות הנוכחית:
עידו: שצריך להסביר לרעות מה זה פריימריז, ושרק אותי
זה מעניין בבית... רעות: שבקרוב אני אכיר לפחות חבר
כנסת אחד... מרחוב האודם.

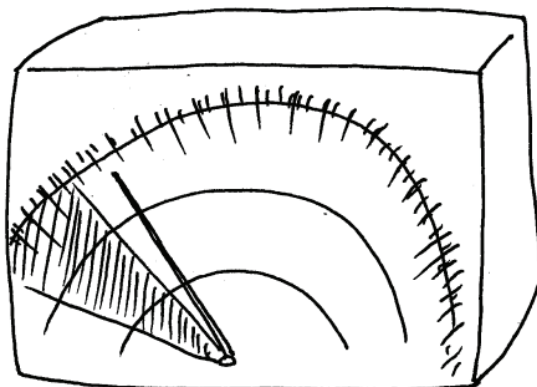
"הציונות הדתית": תשדירי בחירות של המפד"ל... (עידו
השתתף בכזה לפני 20 שנה, חפשו ביוטיוב).

אם הייתם שרים בממשלה הייתם: עידו: אחרי 10 שנים

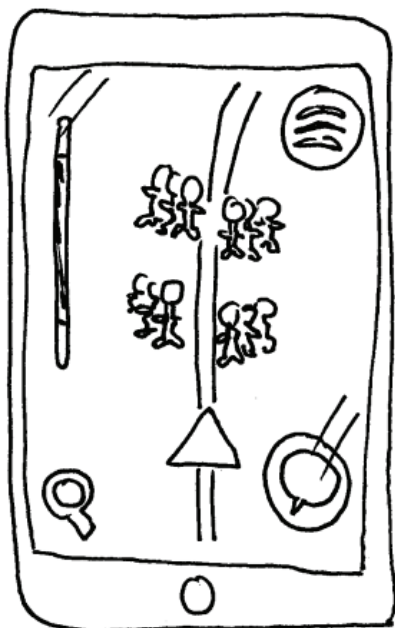
מי ינצח בתחרות התחפושות?
את מי אקבל במשלוח המנות?
האם יהיה סוס בשוק פורים?
האם רק מיכאל והרב יהיו שכורים?

צפור לא ציץ, שור לא געה
איזה כיף בקריאה השקטה

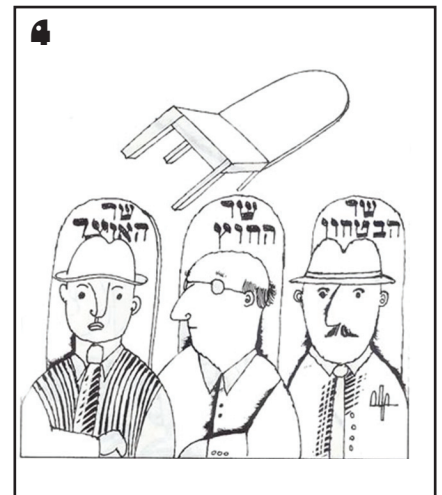
הוויז מעדכן ששעה וחמשה
יקח לי, בערר, לחצות ת'הרקדה

מסמן בנקדה כל חטיף וספריה
מענין כמה מהם אקבל בחזרה

נסו לגלות בכל תמונה מהו הביטוי המסתתר מתוך המגילה

- 8' „וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל
 7' „וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל
 6' „וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל
 5' „וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל
 4' „וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל
 3' „וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל
 2' „וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל
 1' „וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל

מישהו חזק ממנו ומנסה לגבור עליו בכלים שיש לו. זה היה רגע קטן, נוכח מאוד, ממשי מאוד. לפתע חוויתי מחדש חוויות ילדות רחוקה בעוצמה חזקה. זה היה אירוע חזק של השפלה ופגיעה, של חולשה שלי מול רוע של ילדים גדולים ממני. לפתע חשתי את החולשה, ההשפלה, תחושת האין אונים, הכול חזר אליי.

אפשר להגיד שלפני האירוע הזה התבוננתי בכל ההתרחשויות בכלא ממקום קצת מרוחק, כנראה שכדי לא להיפגע בחרתי בנקודת המבט המרוחקת. אחרי הרגע הזה התחלתי לחשוב על המקומות שאין לי בחירה בהם, על הרגעים האלה בחיים שאני לא בוחר בהם ואיך אני לומד ומוצא את הדרכים שלי לבחור, ושם לי זה קשה אז כמה זה קשה למי שהחיים לא הטיבו לו.

בעקבות החוויה הזאת הצלחתי להקשיב לאיתמר, קצין החינוך של הכלא. כמו שיש לרובנו דמות בראש, תמונה של איך נראה ומתנהג אסיר, כך אני חושב שלרובנו יש בראש גם סטיגמה של סוהר, שהיא הרבה פעמים לא טובה יותר מדמות האסיר (למשל הסוהר אהרון במערכון של הגששים, שההבדל בינו לבין האסיר הוא שהאסיר ישתחרר בסוף והוא לא), ואם הוא לא כמו האסיר אז הוא בטח שחוק ומותש, או במקרה הטוב סתם קצת אלים כמו בסרטים.

לכן המפגש עם איתמר הפתיע אותי מאוד. כמה אמונה באדם, כמה תקווה ורצון טוב. עוד יותר הפתיע אותי כשחלק מהאסירים סיפרו לי שהם מכירים אותו שנים עוד מאז שהוא היה סוהר פשוט בכלא אופק (כלא לנוער). זאת אומרת שהוא התקדם לאט לאט ולא הגיע מייד לתפקיד חינוכי. המשפט שהוא אמר שהפתיע אותי היה "כשאסיר מגיע לכלא הוא מגיע כבוי, והמטרה שלנו בכלא היא להדליק בתוכו מנורות קטנות, מנורה של עבודה, מנורה של משפחה, מנורה של אמונה בעצמו, מנורה של לימודים ועוד כל מיני מנורות פנימיות שכבדות בתוכו".

מאז עברו כבר שש שנים שבהם אני פוגש ילדים ומבוגרים שנראה כאילו אין להם אפשרות לשנות את חייהם. ובטח שלי אין אפשרות בטיפול של פעם בשבוע במשך שנה שנה וחצי להשפיע עליהם. אבל אז כשיש לי קצת זמן והרהורי כפירה בטיפול וביכולת הבחירה החופשית, אני מזכיר לעצמי את הכלא, את המנורות של איתמר ואת עֶבֶד ושימי (אסיר נוסף) שבמפגש האחרון אמרו שניהם שאם

לפני שברא הקדוש ברוך הוא את העולם הוא "רצה" ברצון שלם לברוא את העולם, לא בגלל שהיה חסר לו משהו כמובן אלא מתוך בחירה מוחלטת, בחירה חופשית מלאה. אחר כך ברא אלוהים את האדם, בצלמו כדמותו. בשונה מהחיות. בשונה מהמלאכים. בשונה מכל יצורי עולמים, נברא האדם כאילו הוא ממש כמו אלוהים. אדם וחיה נבראו מבוגרים שכל הידע שהם צריכים ניתן להם בחסד, ללא

סיפור חיים, ללא הורים. הם נבראו כזוג שלם ומושלם, נקי מהיסטוריה ומפגמי ההיסטוריה האישית. ללא תסביכים עמדו אדם וחיה מול הבחירה שנתן להם אלוהים, כשהוא אמר להם לא לאכול מעץ הדעת טוב ורע הוא נתן להם את האופציה להיות כאלוהים, לבחור בין אמת לשקר בחירה חופשית אמיתית כמו אלוהים. אך כידוע אדם וחיה לא עמדו במטלה

שלהם. הם נפלו בשקר של הנחש ובעצם נתנו למשהו חיצוני להשפיע על החלטתם, הם ויתרו על הבחירה החופשית. ומהרגע הזה בכל הבחירות של האדם מעורבבים הרבה דברים חיצוניים. במקום אמת ושקר נכנסו הטוב והרע היחסיים המעורבבים, ההיסטוריה האישית, המודע והתת מודע, אגו וסופר אגו.

מתוך האמונה הזאת בבחירה החופשית כיסוד הנשמתי של כל אדם, הגעתי לעולם הטיפול. בשנה השנייה ללימודים הגעתי עם הקבוצה שבה למדתי לאחד מבתי הכלא להתנסות בתיאטרון טיפולי.

הפגישה עם האסירים שחלקם ישבו על שוד, רצח ושאר מרעין בישין, הביאה אותי לחשוב מחדש על האמונה הזאת. אצל רוב האסירים הרגשתי תחושה, שחלקם גם ביטאו אותה בקול, "אני הייתי אסיר עוד לפני שישבתי באמת".

כחלק מהעבודה חילקו אותנו לזוגות. אני נבחרתי לעבוד עם עֶבֶד, ערבי ישראלי בגובה 2.10 בערך, כל יד שלו עמוד חשמל וכל רגל מגדל שלום. כחלק מהעבודה על המחזה שיחקנו אדון ומשרת, כאשר בהתחלה אני שיחקתי את האדון ועֶבֶד היה המשרת ואחר כך התהפכו התפקידים. לפתע כאשר עֶבֶד הניף את ידו עליי, במשחק כמובן, לרגע קטן עלו בי תחושות של פחד ואלומות, זיכרונות עבר וכעסים כבושים שגרמו לי להירתע. מייד אחר כך ניסיתי למצוא איך אני יכול לפגוע בו או להיות חזק ממנו. לשנייה אחת בידו וניסיתי לשלוט בסיטואציה בכוח. פתאום עזבתי את תפקיד המטפל וחזרתי להיות ילד שנאבק מול

היינו פוגשים אותם פעם לא היינו מזהים אותם, שהשינוי שהם עברו בכלא הוא כל כך גדול שאפילו חברים מבחוץ שפוגשים אותם בחופשות כמעט שלא מזהים אותם. עבד דיבר על האלימות שהייתה בו פעם, על חוסר היכולת לבחור, וגם שימי דיבר על השינוי העצום בחשיבה שלהם, באפשרות שיש להם עכשיו לבחור. מה ששניהם אמרו התקשר לי מאוד לדברים של איתמר קצין החינוך וגם התקשר לי מאוד לתיאטרון, או כפי שקרא לו הרב מנחם פרומן זצ"ל תיאטרון, התיאטרון ככלי לברוא את עצמך מחדש, ללמוד לשחק ולחיות תפקידים חדשים ולפרוץ את הסורגים הפנימיים.

וכך בכל פעם שעולה בי יאוש אני נזכר בשיר שכתבתי מזמן מזמן שמזכיר לי כמה כוחות שאני לא מבין יש למטופלים שלי.

פליאה דעת ממני נשגבה
פליאה
קרעי מילים מהעבר הקרוב
זיכרונות מרגע לא רחוק
תפילת פליאה
רחוקה ולא מובנת...
לפעמים אני חושב
שהאדם הוא אינסופי
ולא מובן
יותר
מאלוהיו.

בנ"ע ר"צ

הלל אלגרבל

חברי בני עקיבא יקרים!
את חודש אדר ב' אנו פותחים.
חודש מלא ועמוס בחוויות,
חתונה סניפית ומשלוחי מנות,
הרקדת ראש חודש וקישוט היישוב,
זה אצלנו מנהג חשוב!
שבת זכור בחסות שבט הרא"ה -
לא הייתה כמותה ולא תהיה!
וכמובן לא נשכח את שוק פורים
ששבט מפילים האלופים מרימים!
בשבת ונהפוכו שבה כולם מתחלפים,
פתאום לא יודעים איפה כל החניכים.
בחודש הקודם, אדר א' שמו,
שבט הרא"ה ממש הפציצו בו!
יצאו לביריה, עלו את ההר,
ונטעו בר"צ המון עצים למרות שקר!
לזכר אורי אנסבכר, שבט נבטים למדו על האור,
והכינו שלטים - אנחנו ממשיכים את האור.
מעלות האלופים הלכו לטייל בעין צורים,
לזכר אורי אנסבכר, והצטלמו עם שלטים -
"להיות עם חופשי בארצנו".

סניף יקר -

אני מאחלת שיהיה חודש אדר שמח ומלא בעשייה וכיף!
מחכים לכם בסניף.

פינת הנוער

הדס כריסי

שלום לכולם!
כאן פינת הנוער שלנו.
אז מה היה לנו?
● ערב על האש מטורף!!
● סדנאות מיניות לבנים בשכבות ט, י ו-יא עם יואב וינשטוק (פעמיים לכל שכבה)! אני מציעה לשבת עם החבר'ה לשמוע איך היה להם. אשמח לשמוע פירבקים.
● פתיחת תוכנית מנהיגות קק"ל לשכבה ח.
● סדנת דרמה לשכבה ט במסגרת תהליך 'הכוחות שלי'.

אשמח לשיתוף הפעולה שלכם.
אנו פותחים בפרויקט חדש במועדון - 'דאלי למה', שבו אחת לחודש יגיע משהו לדבר עם החבר'ה על כל נושא שירצה (יכול להיות בליווי אוכל, מצגת, יצירה וכו'), ולאחר מכן יתקיים שיח - 'קפה דילמה'.
אשמח לנכונותכם!

אני כאן לכל דבר.
הדס רינה כריסי

